

BAHA'I INTERNATIONAL COMMUNITY

4 maart 2009

Ayatollah Qorban-Ali Dorri-Najafabadi
Procureur Generaal
Islamitische Republiek van Iran

Edelachtbare,

Uw recente aankondiging met betrekking tot de bestuurlijke aangelegenheden van de bahá'ís van Iran heeft in de arena van het publieke debat aandacht opgewekt voor vraagstukken die niet alleen van invloed zijn op de veiligheid en bestaansmiddelen van deze gemeenschap, maar eveneens ernstige implicaties hebben voor de toekomst van elke burger van die gerespecteerde natie. De stappen die gezet zijn om het antwoord van de Iraanse bahá'í-gemeenschap op uw aankondiging te formuleren zijn u ongetwijfeld medegedeeld. De Yaran en de Khademin, de kleine groepen die zorgden voor de geestelijke en sociale noden van de verscheidene honderdduizenden bahá'ís in Iran, de eerste op nationaal niveau en de laatste op het plaatselijke, hebben de bereidheid uitgesproken om hun gezamenlijk functioneren te beëindigen. Dit besluit is om geen andere reden genomen dan om weer opnieuw de goede wil te tonen die de bahá'ís in de afgelopen dertig jaar consequent jegens de Islamitische Republiek van Iran hebben getoond.

Het Universele Huis van Gerechtigheid heeft ons verzekerd dat de verstoring in het functioneren van deze groepen geen reden tot bezorgdheid hoeft te zijn. Er bestaat geen twijfel bij de miljoenen bahá'ís die in vrijwel elk land van de wereld wonen – noch bij vele anderen die deze gebeurtenissen onpartijdig gadeslaan en die bekend zijn met de historische ontwikkeling van het Geloof – dat de bahá'ís in Iran manieren zullen vinden om het geestelijke leven van hun gemeenschap te besturen, zoals zij dat al generaties lang in de afgelopen honderdvijfenzestig jaar van vervolging doen. Echter, gezien de ernst van de beschuldigingen die tegen de Yaran en de Khademin zijn uitgebracht, voelen wij ons verplicht, als de vertegenwoordigers bij de Verenigde Naties van honderdnegeenzeventig Nationale Geestelijke Raden rond de gehele wereld, om bepaalde fundamentele punten in een open brief onder uw aandacht te brengen en u te verzoeken deze te bestuderen met het rechtvaardigheidsgevoel dat zij verdienen.

Onder verwijzing naar zowel Artikel 20 van de Grondwet van de Islamitische Republiek van Iran aangaande de rechten van haar burgers, als naar Artikel 23 in verband met de vrijheid van geloof, hebt u verklaard: “Het aanhangen van een principe of geloof is vrij [voor iedereen], maar het openlijk uiten en verkondigen ervan met als doel anderen van gedachten te laten veranderen, te manipuleren, voor te wenden, te verspreiden [ideeën] en op andere wijze trachten mensen te bedriegen en te verwarren is niet toegestaan.” Een dergelijke verklaring vergt wel het uiterste aan goedgelovigheid. Het is alom bekend dat soortgelijke verklaringen door de eeuwen heen door onderdrukkende regimes gehanteerd zijn om de willekeurige onderdrukking van geweten en geloof te rechtvaardigen. De bewering dat het mogelijk is de overtuigingen die iemand heeft te scheiden van de uiting ervan in woorden en daden is het begin van een geheel onjuiste redeneerlijn. Om de absurditeit ervan te zien hoeft men zichzelf slechts de vraag te stellen wat het inhoudt een geloof te hebben als dit niet bewust zichtbaar wordt in iemands relaties met anderen. Het argument verduidelijken door te suggereren dat alleen die uitingen van geloof die anderen van gedachten doen veranderen verwerpelijk zijn, lijkt op het eerste gezicht misschien redelijk. Maar in werkelijkheid is het natuurlijk een middel om gezagsdragers vergunning te geven te onderdrukken wie ze maar willen, want het laat de mogelijkheid open elke handeling of opmerking die hen niet bevalt te bestempelen als een oorzaak van de gedachteverandering bij anderen. In elk geval is de reputatie van de bahá'ís van Iran in dit opzicht duidelijk. Zij hebben nooit geprobeerd om een dergelijke verandering te veroorzaken, noch hebben zij ooit getracht om mensen te

bedriegen en in de war te brengen. Aangezien u de kwestie van geloofsvrijheid aan de orde hebt gesteld in de context van de artikelen die betrekking hebben op de rechten van Iraanse burgers, terwijl u de reputatie van de bahá'ís heel goed kent, kunnen we slechts aannemen dat u beknotting in het functioneren van de Yaran en de Khademin als een voorwaarde hebt gesteld voor het toekennen aan de bahá'ís van minstens enkele van de rechten die hen nu al zo'n dertig jaar zijn onthouden.

De ware toedracht van zaken is u natuurlijk welbekend:

- Na de Islamitische revolutie in 1979 werden de bahá'ís van Iran, die sinds lang slachtoffer van periodieke geweldsuitbarstingen waren geweest, waarvan de latere rondes door de beruchte SAVAK waren aangezet, onderworpen aan een nieuwe golf van vervolging.
- In augustus 1980 werden alle negen leden van de Nationale Geestelijke Raad van de Bahá'ís van Iran – een nationale raad waarvan de verkiezing en het functioneren in de bahá'í-leringen voorgeschreven zijn en die deel uitmaakt van het bahá'í-bestuursstelsel in alle landen – ontvoerd en verdwenen spoorloos. Zij zijn zonder twijfel geëxecuteerd.
- Leden die vervolgens in deze raad werden gekozen, evenals tientallen invloedrijke personen in de bahá'í-gemeenschap, inclusief verscheidene leden van Plaatselijke Geestelijke Raden – raden die op lokaal niveau werken – werden in de jaren onmiddellijk daarna door de regering geëxecuteerd.
- Als reactie op de aankondiging van de Procureur Generaal van Iran in 1983 die opriep tot ontmanteling van het bahá'í-bestuursstelsel, ontbond de Nationale Geestelijke Raad van Iran zichzelf evenals de rest van bestuursstelsel in het land, als een blijk van welwillendheid jegens de regering.
- Vervolgens werden ad hoc regelingen ontworpen voor de geestelijke en sociale zorg voor de 300.000 bahá'ís in Iran door de vorming van de Yaran op nationaal niveau en de Khademin op het plaatselijke niveau.
- Ongeveer twintig jaar lang hadden regeringsinstanties regelmatig contact met de Yaran en de Khademin – soms vriendelijk en bij andere gelegenheden in de vorm van onredelijk lange en agressieve ondervragingen – overlegden ze met hun leden en waren volledig op de hoogte van hun activiteiten. Er leek een mogelijkheid tot enige mate van dialoog tussen de bahá'ís en de regering te ontstaan.
- Tijdens diezelfde periode echter kwam een memorandum uit 1991 aan het licht, getekend door Hujjatu'l Islam Seyyed Mohammad Golpaygani, destijds secretaris van de Iraanse Revolutionaire Culturele Raad. Daarin werd geëist dat “de vooruitgang en ontwikkeling” van de bahá'ís in Iran geblokkeerd moest worden door middel van een aantal specifiek aanbevolen maatregelen en dat er een plan moest komen “om hun culturele wortels buiten het land aan te vallen en te vernietigen.”
- Terwijl het lastig vallen en slecht behandelen van bahá'ís tijdens deze periode onafgebroken doorging, is de laatste jaren de intensiteit ervan toegenomen daar zekere elementen die door de geschiedenis heen gericht waren op de vernietiging van de bahá'í-gemeenschap een groeiende invloed in de aangelegenheden van het land naar zich hebben toegetrokken.
- De officiële campagne om de naam van het Geloof door middel van de massamedia te belasteren – via krantenartikelen en websites, via radio- en televisieprogramma's en films – escaleerde rond 2005; tot op heden is deze onverminderd doorgegaan. Het lijkt weinig twijfel dat er systematische maatregelen zijn genomen om de bepalingen uit het memorandum van 1991 ten uitvoer te brengen.

- In maart 2006 kwam een vertrouwelijke brief van het Iraanse militaire hoofdkwartier, gedateerd op 29 oktober 2005, waarin aan verschillende veiligheidsdiensten en politieorganisaties naast de Revolutionaire Garde gevraagd wordt om bahá'ís in het hele land te identificeren en in de gaten te houden, onder de aandacht van de VN Speciale Rapporteur voor de vrijheid van religie of levensovertuiging en gaf in de hele wereld aanleiding tot grote bezorgdheid voor de veiligheid van de bahá'ís.
- Meer dan twee decennia werd aan jonge bahá'ís de toegang tot de universiteit ontzegd door middel van een inschrijvingsprocedure die van hen eist hun geloof te verloochenen. Door een wijziging van de procedure die bereikt werd via wereldwijde publieke pressie, waren er een paar honderd in staat zich aan het begin van het academisch jaar 2006-2007 in te schrijven, maar hun hoop een hogere opleiding te kunnen volgen werd spoedig de bodem ingeslagen. Datzelfde jaar liet het Ministerie van Wetenschap, Onderzoek en Technologie een brief uitgaan aan eenentachtig universiteiten met de opdracht elke student te verwijderen die als bahá'í bekend was.
- De bovengenoemde brief werd in april 2007 gevolgd door nog een van de Publieke Inlichtingen en Veiligheidsdienst waarin betrokkenheid van bahá'ís, alreeds verhinderd om in de publieke sector te werken, in zo'n 20 soorten bedrijven beperkt werd. Het document versterkte de voortdurende pogingen om het economische leven van de bahá'í-gemeenschap te verstikken.
- In de laatste paar jaar is het aantal bahá'ís dat zonder grond gearresteerd wordt toegenomen; er wordt vaker beslag gelegd op persoonlijk bezit van bahá'ís; aanvallen op huizen van bahá'ís zijn verhevigd; brandstichtingen in bahá'í eigendommen nemen snel in aantal toe; het ontwijden en vernielen van bahá'í-begraafplaatsen verspreidt zich; het sluiten van winkels met een bahá'í-eigenaar is toegenomen; weigering van bankleningen of handelsvergunningen aan bahá'ís is verveelvoudigd; het lastigvallen van huiseigenaren met bahá'í-huurders is geïntensiveerd; er zijn meer bedreigingen van medeburgers die met bahá'ís omgaan; en het komt vaker voor dat leraren in hun klas kwaadspreeken over bahá'í-kinderen. Dat dergelijke daden systematisch stad voor stad worden georganiseerd lijkt geen twijfel.
- Toen werden vorig jaar zeven leden van de Yaran gevangengenomen, een van hen in maart en de overige zes in mei. Ze werden enige tijd in eenzame opsluiting gehouden en contact met hun familie werd hun ontzegd. Hoewel uiteindelijk aan familieleden korte bezoeken onder streng toezicht werden toegestaan, hebben de gevangenen nog steeds geen toegang tot juridische bijstand. De omstandigheden van hun gevangenschap varieerden in hardheid in de loop van de afgelopen maanden, waarbij de vijf mannelijke leden op een bepaald moment vastzaten in een cel van niet meer dan tien vierkante meter en zonder bed.
- Tenslotte, na ongeveer negen maanden in de gevangenis, terwijl gedurende die tijd geen spoortje bewijs kon worden gevonden dat de leden van de Yaran in verband brengt met enig vergrijp, werden zij beschuldigd van "spionage voor Israel, belediging van religieuze heilige plichten en propaganda tegen de Islamitische Republiek," en is aangekondigd dat hun zaak spoedig aan de rechtbank zal worden overgedragen met een verzoek hen in staat van beschuldiging te stellen.
- Deze aankondiging werd vrijwel onmiddellijk gevolgd door nieuwsberichten die er op wezen dat u aan de Minister van Inlichtingen had geschreven en verklaarde dat het bestaan van de Yaran en de Khademin in Iran illegaal is, terwijl u tegelijkertijd de vraag opwierp van het grondwettelijke recht van Iraanse burgers op vrijheid van geloof. U deed toen een officiële aankondiging van die strekking.

Edelachtbare, de gebeurtenissen van de afgelopen jaren en het karakter van de uitgesproken beschuldigingen werpen bij iedere onbevooroordeelde waarnemer vragen op over de bedoeling achter het systematisch onrechtvaardig handelen jegens de bahá'ís van Iran. Zelfs als er enige misverstanden zouden hebben bestaan over de motieven van de bahá'í-gemeenschap tijdens de eerste turbulente tijd van de revolutie, hoe kunnen zulke verdenkingen dan nu nog steeds bestaan? Is het mogelijk dat enig lid van de geachte regering van Iran werkelijk in de valse beschuldigingen gelooft die aldoor maar over de bahá'ís in het land blijven circuleren? Zijn de volgende feiten niet welbekend bij de gezagsdragers in de diverse afdelingen van de regering?

- In elk land waar bahá'ís wonen trachten zij het welzijn van de samenleving te bevorderen. Het is hun opdracht om samen met hun landgenoten te werken aan de bevordering van kameraadschap en eenheid en aan de vestiging van vrede en rechtvaardigheid. Zij trachten zowel hun eigen rechten als de rechten van anderen te handhaven via alle wettelijke middelen die hun ter beschikking staan en zich te allen tijde eerlijk en integer te gedragen. Zij schuwen conflict en tweedracht. Zij vermijden strijd om wereldlijke macht.
- Het is een grondprincipe van het Bahá'í-geloof dat de volgelingen ervan zich strikt onthouden van betrokkenheid in elke vorm van partijpolitiek, hetzij lokaal, nationaal of internationaal. Bahá'ís beschouwen bestuur als een systeem voor de handhaving van welzijn en voorspoed en de ordelijke vooruitgang van de menselijke samenleving, en gehoorzaamheid aan de wetten van het land is een onderscheidend kenmerk van hun overtuigingen.
- Het ondernemen van enige soort actie om bewust de trouw aan het eigen land te schenden wordt nadrukkelijk verworpen in de Geschriften van het Bahá'í-geloof. Overal op de wereld hebben bahá'ís ruimschoots aangetoond dat zij zich aan dit principe houden.
- Het Bahá'í-bestuursstelsel, dat in meer dan honderdeenentachtig landen in de wereld gevestigd is, is een middel om de krachten van bahá'ís te kanaliseren in dienstbaarheid aan het algemeen welzijn en om de religieuze en sociale aangelegenheden van de bahá'í-gemeenschap zelf te organiseren. Voor bahá'ís houdt het concept op geen enkele manier het bestaan van een politieke agenda of enige vorm van bemoeienis met de aangelegenheden van de regering in.
- Het internationale hoofdkwartier van het Bahá'í-geloof is binnen de grenzen van het hedendaagse Israel gevestigd als gevolg van de opeenvolgende verbanningen die halverwege de negentiende eeuw door de Perzische en Ottomaanse regeringen aan Bahá'u'lláh werden opgelegd. Verbannen uit zijn geboorteland Perzië, werd Bahá'u'lláh naar Bagdad, Constantinopel en Adrianopel gestuurd en tenslotte in 1868 naar de vestingstad Akka, tachtig jaar voor de vestiging van de staat Israel, waar Hij tenslotte in 1892 overleed. Dat bahá'ís vandaag de dag in alle delen van de wereld met het internationale hoofdkwartier van hun Geloof in contact staan over hun persoonlijke en gezamenlijke aangelegenheden is volledig vanzelfsprekend en een vaststaand feit.
- Bahá'ís hebben het grootste respect voor alle religies. In onze Geschriften wordt de islam aangeduid als “de gezegende en lichtende religie van God” en de Profeet Mohammed als “de stralende lamp van verheven Profeetschap,” “de Heer van schepping” en “de Dagster van de wereld,” Die, “door de wil van God, scheen vanaf de horizon van Hijaz.” De status van Imam Ali wordt beschreven in termen als “de maan van de hemel van kennis en begrip” en “de monarch van het hof van kennis en wijsheid.” In de Tafel van Ontmoeting die door Bahá'u'lláh Zelf voor Iman Husayn is geopenbaard, verwijst Hij naar hem als “de trots van de martelaren” en “de dagster van verzoening”, schijnend boven de horizon van schepping.”

- Bahá'ís worden aangespoord om in hun activiteiten een hoogstaand besef van morele oprechtheid te laten zien, kuis te zijn in hun persoonlijke leven en totaal vrij van vooroordelen in hun omgang met mensen van elk ras, elke klasse en geloof.

In het licht van deze vaststaande feiten, Edelachtbare, is het moeilijk te begrijpen hoe woorden als “manipulatief” en “bedrieglijk,” “gevaarlijk” en “bedreigend,” van toepassing kunnen zijn op bahá'í-activiteiten in Iran. Ziet u gevaar in de inspanningen van een groep jonge mensen die, uit plichtbesef jegens hun medeburgers, met kinderen uit gezinnen met weinig inkomen werken om hun reken- en taalvaardigheden te verbeteren en hun talenten te ontwikkelen om een constructieve rol in de vooruitgang van hun natie te spelen? Is het een bedreiging voor de samenleving als bahá'ís met hun burens over nobele en hooggestemde idealen spreken en de overtuiging versterken dat de verbetering van de wereld bereikt moet worden door zuivere en goede daden en door prijzenswaardig en fatsoenlijk gedrag? Op welke manier is het manipulatief als een echtpaar in de privacy van hun huis een gesprek heeft met een paar vrienden die in verwarring gebracht zijn door de manier waarop bahá'ís in de massamedia afgeschilderd worden en hun over de ware aard van hun overtuigingen vertelt, die om zulke fundamentele waarheden draaien als de eenheid van God en de eenheid van de mensheid? Hoe dubbelhartig is het als een kind op school, na het aanhoren van beledigende woorden over de Stichter van haar Geloof Die zij zo liefheeft, haar hand beleefd opsteekt en toestemming vraagt om aan haar klasgenoten iets uit te leggen over de leringen die zij volgt? Welke misleiding is er in het spel als een jongere, die zich geheel wijdt aan het verwerven van kennis en wijsheid, van de autoriteiten het recht probeert te verkrijgen om zich aan de universiteit in te schrijven zonder te moeten liegen over zijn geloof? Welke schade wordt er aangericht als verschillende families periodiek bij elkaar komen voor gezamenlijke aanbedding en voor de bespreking van kwesties die voor hen allemaal van belang zijn? Aangezien de ziel geen sekse kent is het dan zo alarmerend als iemand de mening uit dat mannen en vrouwen voor God gelijk zijn en op alle gebieden van het menselijk streven schouder aan schouder moeten kunnen werken? En is het zo onredelijk als een kleine groep mensen, in afwezigheid van de in hun leringen voorgeschreven bestuurlijke structuur, het huwelijk van jonge paren, het onderwijs van kinderen en de begrafenis van de doden regelt in overeenstemming met de principes van hun Geloof?

Dit zijn maar enkele voorbeelden van de diverse inspanningen waarvoor de bahá'ís van Iran zo zwaar worden vervolgd. Het recht om zich met zulke activiteiten bezig te houden wordt hun al dertig jaar ontzegd.

Edelachtbare, in de afgelopen twintig jaar hebben regeringsfunctionarissen vaak tegen de Yaran en de Khademin gezegd dat zij in feite de bahá'í-gemeenschap beschermen tegen hen die de leden ervan als een negatief element in de samenleving beschouwen. Het is waar dat er in elke bevolking een klein gedeelte is dat, zwichtend voor de krachten van haat en vijandschap, aangezet kan worden tot wrede en onderdrukkende handelingen. Maar in het algemeen komt onze visie op het Iraanse volk niet overeen met die welke door zulke functionarissen wordt overgebracht. Bekrompenheid en kleinzieligheid zijn niet de kwaliteiten die wij aan hen toekennen. Wij zien veel meer de sterke toewijding aan rechtvaardigheid die getoond werd door de inwoners van een bepaalde stad die een petitie bij de regering indienden toen verschillende winkels van bahá'ís zonder reden gesloten werden. Wij zien de trouw die getoond werd door de jonge muzikanten die weigerden op te treden toen hun bahá'í tegenhangers niet in een recital mochten spelen. Wij zien de moed en volharding van universiteitstudenten die klaar stonden om een petitie op te stellen en af te zien van deelname aan examens waar hun bahá'í-klasgenoten niet aan mee mochten doen. Wij zien het medeleven en de grootmoedige geest die getoond werd door de burens van een familie wiens huis met een bulldozer was aangevallen, in hun uitingen van sympathie en steun in alle uren van de nacht en in hun verzoeken om rechtvaardigheid en schadevergoeding. En wij horen in de stemmen die zo vele Iraniërs laten klinken ter verdediging van hun bahá'í-landgenoten echo's van het glorieuze verleden van hun land. Wij kunnen niet nalaten op te merken, met veel dankbaarheid jegens hen in ons hart, dat een meerderheid van hen die naar voren treden om de zwaarbeproefde bahá'í-gemeenschap te steunen, zoals studenten

en academici, zoals journalisten en sociale activisten, zoals kunstenaars en dichters, zoals progressieve denkers en voorvechters van vrouwenrechten, zelfs zoals gewone burgers, nu zelf onderdrukt worden.

Edelachtbare, de besluiten die in de komende dagen door de rechterlijke macht genomen moeten worden, zullen gevolgen hebben die zich tot ver buiten de Bahá'í-gemeenschap in dit land uitstrekken – wat op het spel staat is de zaak van de vrijheid van geweten voor alle inwoners van uw natie. Wij hopen dat, omwille van de heiligheid van de Islam en de eer van Iran, de rechterlijke macht rechtvaardig in zijn oordeel zal zijn.

Hoogachtend,
Bahá'í International Community

cc. Permanente Vertegenwoordiger van de Islamitische Republiek Iran bij de Verenigde Naties.